

1. veľkonočná – 12.4.2020

Požehnané veľkonočné sviatky! Nech radosť z otvoreného a prázdneho hrobu naplní vašu dušu útechou, nádejou a vierou, že Boh je najmocnejší a najväčší Hrdina všetkých čias. Nech živý Kristus prebýva vierou vo vašich srdciach, aby ste poznali Jeho lásku a počuli pozvanie k životu v Jeho blízkosti teraz i naveky.

Martina Gdovinová, zborová farárka Vlachovo-Gočovo

Matúš 28:5-6 „Anjel povedal ženám: vy a nebojte, lebo viem, že hľadáte Ježiša, toho ukrižovaného! Niet Ho tu, lebo vstal, ako povedal. Podťte, vidťte miesto, kde ležal“.

Milí priatelia!

Krásny nedeľný deň! Deň víťazstva a nádeje! Deň radosti a lásky! Deň viery a pozitívneho myslenia! Táto nedeľa určila všetky ostatné nedele – lebo toto je deň Pánovho vzkriesenia. **Každá nedeľa je symbolom Božej moci nad smrťou, je symbolom nádeje pre časný, ale najmä večný život. Každá nedeľa nás utvrdzuje v tom, že smieme dúfať aj v ťažkosti, v bolesti aj v umieraní, dúfať v Pána, ktorý síce prešiel smrťou, hrobom, ale nezostal tam.** Opustil tento priestor, aby sme aj my raz boli vytrhnutí z moci smrti, vzkriesení zo svojho hrobu k životu tam, kde smrť neexistuje.

V správe evanjelistu Matúša v 28 kapitole, vo veršoch 1-10, sa aspoň 10 krát hovorí o pohybe: prišli, išli, zostúpil, choďte, odišli... Je to paradox pre nás v tejto dobe, keď smieme vyjsť nanajvýš pred svoj dom, na balkón alebo sa môžeme pohybovať v lese, kde nikto iný nie je. **Kým my sme nútení byť „statickými“, vzkriesenie Božieho Syna dáva veci do pohybu.** Táto obrovská udalosť, jedinečná chvíľa, poskytuje priestor na aktivitu pre každého – od Ježiša Krista, cez nebeské bytosti, až po ľudí. Jediní, ktorí tu strnulo stoja a tvária sa ako mŕtvi, sú vojaci, ktorí strážili hrob. Všetci ostatní sú viac živí ako by sme si mysleli. **Všetko sa totiž tým, že Kristus žije, zmenilo, všetko nadobudlo hlbší zmysel, do všetkého to prináša nádej a život.**

Pozemský život je často prirovnávaný ku kráčaniam, ku ceste. Niektoré životné cesty sú smutné a ťažké, akoby sa to nikdy nemalo zmeniť. No potom **príde niečo, čo úplne premení ťažkú túru na prechádzku ružovou záhradou. Príde zásah, ktorý zmení plač na radosť a beznádej na nádej.** Taká bola aj cesta žien k Ježišovmu hrobu. Išli tam, aby sa postarali o Kristovo mŕtve telo – Židia majú rôzne úkony, ktoré bolo potrebné vykonať pri mŕtvoľe (natierali ju rôznymi balzamami). Išli tam smutné, ustráchané a bez nálady. Ich Majster je mŕtvy a ony stratili možno jediná istotu, ktorú v živote mali. Ako teraz budú bez Ježiša žiť? Ako sa dá žiť bez milovaného? Bez niekoho, pri kom ste mali pocit prijatia, odpustenia, hodnoty? Bude to ťažké ako bola ťažká aj cesta k hrobu Majstra. Lenže **nie každá cesta sa končí zle. Nie každá cesta nás utvrdí v smútku a trápení. Niekedy na tej ceste stretne niekoho, koho dobrá správa, úplne zmení naše smerovanie.**

Aj ženy na tej svojej ceste, plnej smútku a beznádeje, stretli posla z nebies. Áno, ono to tak veľa krát je, že príde zásah z neba, niečo, čo sme nečakali, neplánovali, čo sme si nepredstavovali, ale príde to a totálne nám to zmení život. Takto sa zmenil život aj tým starostlivým, ale smutným ženám, keď stretli anjela, ktorý zostúpil z neba. Vidieť anjela v tej dobe bolo síce bežnejšie ako vidieť ho dnes, ale predsa len taká nebeská návšteva vzbudzovala strach. Veď kto by sa nebál, keby zrazu uvidel anjela, ktorého zjav bol ako blesk a ktorého rúcho bolo biele ako sneh? **Táto bytosť však upokojila ženy a priniesla im dobrú správu, čím ich cestu k hrobu totálne zmenila a vniesla do nej pokoj a nádej. „Nebojte sa“ – táto výzva je v Biblii v rôznych podobách zaznamenaná 356 krát. Na každý deň v roku, na každej ceste, sme uistení, že nie je dôvod sa strachovať.** Ale ono to nie je len také: neboj sa, o nič nejde. Tu ide o skutočné a závažné slovo, ktoré má hneď svoju podstatu v Kristovi. To Ježiš dokáže zmeniť strach na pokoj a beznádej na dôveru, to Boží Syn svojím životom, svojou mocou, dokáže zmeniť cestu smútku na chodník radosti, keď nám aj dnes pripomína a pozýva nás, aby sme sa nebáli. Lebo On má s nami ešte veľké plány.

Ženy neostali pri hrobu. Ten hrob sa ani nestal miestom uctievania Božieho Syna. Nekonali sa tam púte ani archeologické vykopávky. Boží posol totiž povedal ženám, aby odišli od hrobu a hľadali ďalej Toho, ktorý v ňom ležal. Alebo lepšie povedané, aby sa nechali nájsť Tomu, ktorý ide pred nimi. Ježiš svojich nasledovníkov nikdy nevolá k stagnácii. Našou úlohou nie je v tichosti doma si veriť. Nie sme motivovaní k tomu, aby sme si vykonávali nejaké súkromné púte alebo prežívali svoju vieru iba v srdci. **On hneď od začiatku, po svojom vzkriesení, svojim poverením tvorí cirkev svedectva. Ježiš volá svojich verných**

k tomu, aby o Ňom hovorili všade, kam prídu. Áno, môže to byť so strachom i s veľkou radosťou, ale je to výzva, ktorú máme splniť. Hanbiť sa za Božieho Syna je prejavom nevery a nevďačnosti za to všetko, čo On pre nás urobil. Preto: **keď nás Boží Syn vysielal do tohto sveta ako svedkov Jeho evanjelia, ako konateľov Jeho skutkov lásky a hlásateľov nádeje, nemáme váhať, premýšľať, vyhovárať sa, ale máme vstať a ísť. Pretože práve na ceste služby Ho najčastejšie stretávame ako Pána a Kráľa.**

Keď ženy bežali k učeníkom, aby im oznámili, čo zažili a videli, aby im povedali tú radostnú správu: Ježiš žije! – zastavil ich Pán. Prišiel k nim, stretol sa s nimi, pozdravil ich. **Zasiahol do ich životnej púte, aby vedeli, aby boli uistené, že na žiadnej z ciest nie je Boží služobník sám. Preto nie je dôvod sa báť, ak sme si vedomí, ak sme vo viere prijali, že Pán je stále s nami.** Na každej životnej ceste: keď kráčame k hrobom našich blízkych zosnulých, keď kráčame sami, ľuďmi opustení a nepochopení, keď cítime ťarchu hriechov a nedostatočnú silu, keď si so životnými okolnosťami nevieme rady, keď chceme svedčiť, ale nemáme na to dost odvahy, keď strácame nádej a niektoré bremená sú pre nás príťažké. Všade tam je s nami vzkriesený a živý Kristus, ktorý viac neumiera. **On je s nami aj teraz, keď musíme byť doma a bude s nami aj vtedy, keď sa toto obdobie skončí a my znovu budeme môcť ísť, kam budeme chcieť. Živý Pán bude s nami, so svojim uistením „nebojte sa“ aj vtedy, keď pôjdeme poslednou etapou pozemského putovania k smrti a cez ňu ku životu vo večnosti.**

Aj keď je nedeľa sviatočným dňom, dňom odpočinku a to v nás vyvoláva asociácie pohody, ležania na gauči, ničnerobenia a letargie, predsa je nedeľa dňom pohybu. Je dňom pohybu smerom k Bohu tak, ako On v tú veľkonočnú nedeľu vykročil v ústrety nám, hriешným a pomínuteľným ľuďom. Je to deň, ktorý nám pripomína, že **nie každá cesta musí mať smutný koniec** – nedeľa je deň, ktorý nám pripomína, že **nebo už prišlo medzi nás** – nedeľa je deň, kedy **sme znovu vysielaní do služby a svedectva** – a nedeľa je deň, kedy **sa s nami znovu a znovu stretáva náš Pán, aby nám povedal: „nebojte sa“.** Nedeľa je deň, ktorý hýbe svetom a môže pohnúť aj našim srdcom a životom, keď necháme živého Pána vstúpiť do našich pozemských putovaní. Amen.

Modlitba: *Živý a mocný Pane! Prijmi našu úprimnú vďaku a chválu za to, že si porazil smrť a priniesol nám tak novú perspektívu života na tomto svete, ale aj nádej na život po smrti. Naše pozemské cesty často vedú cez obdobia slz, smútku, bolesti, trápenia, chorôb či smrti a my na nich stretávame vzácných ľudí, ktorí nám pomáhajú niesť tieto bremená. Za nich Ti dnes ďakujeme. No sú aj také cesty, na ktoré musíš vstúpiť Ty sám, aby si zmenil ich priebeh aj cieľ. Preto Ťa chválime za to, že si nám otvoril nebo, že večnosť to nie je niečo v ďalekej budúcnosti, ale že sa večnosť uskutočňuje už teraz všade tam, kde si Ty prítomný. Ďakujeme Ti, že si nás uznal za hodných svedectva a služby. Odpusť nám, že nie sme vždy tí užitoční služobníci a že na ceste svedectva zakopávame, potkýname sa a sme ustráchaní. Daj nám svojho Ducha, by sme s odvahou a presvedčivosťou zvestovali Tvoje evanjelium v moci Tvojho poverenia. Prosíme: neopušť nás, ale zastavuj nás v tomto svete, na každej našej ceste, lebo nieto dňa, kedy by sme nepotrebovali počuť to Tvoje nádherné „nebojte sa“. Nechceme sa báť, preto Ty, večne živý Pane, zostaň s nami dnes i naveky. Do Tvojich rúk vkladáme tento svet, ľudí v Ňom a prosíme: nech Ťa všetci na našich životných cestách vidíme a stretneme tak, aby sme v Tvojom mene dosiahli spasenie. Amen. Otče náš....*

Piesne: 156, 600